

лп 79р

НАРОДЕН
ТЕАТЪР
САВА ОГНЯНОВ
РУСЕ

ГЛАС
НАРОДЕН

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ
носител на ордена «Червено знаме на труда»

Г Л А С Н А Р О Д Е Н

ДРАМА В 4 ДЕЙСТВИЯ
ОТ ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888941

Сезон 1961 — 1962 г.
Първа постановка

490271

ПРЕЗ НОВИЯ СЕЗОН

В началото на всеки театрален сезон истинско творческо въздействие обхваща не само театралния колектив, но и публиката. Какви пиеси ще бъдат поставени, какви мисли и чувства, идеи и образи ще развълнуват театър и публика, какви новости ще предложи театъра, какви намерения и идеи са залегнали в неговите планове . . .

Естествено най-важното нещо за един театър е репертоарът. Като институт, който провежда политиката на Партията в областта на културата, за идейното и естетическо възпитание на трудящите се и младежта, театъра съставя репертоара с оглед на тази своя основна задача. . .

Сложен процес е съставянето на репертоара. Това предполага прочитане на десетки, а понякога и на стотици пиеси, отбирането на най-хубавите, съобразяването им с редица предпоставки и изисквания като — възможностите на колектива, творческия почерк на режисьорите, а понякога дори и техническите възможности на сцената и пр. и пр.

Не всеки театър може винаги и всичко да играе, обаче всеки театър е длъжен да играе най-необходимото, онова което

налага времето и изискванията на публиката.

Друг важен момент при съставянето на репертоара е въпросът за създаването и утвърждаването на съвременната българска драма. Известна истина е, че не може да има национален театър без национална драматургия. В това отношение Русенският театър полага големи усилия за изпълнението на тази първостепенна задача и откриването на новия театрален сезон с българска пиеса стана една хубава традиция. Откриването на сезона с новата българска пиеса „Глас народен“ от големия писател — белетрист и драматург Георги Караславов потвърждава това.

Все в изпълнение на тази основна задача Русенския театър привлече през този сезон младият писател Иван Свежин и в репертоара е предвидена новата му пиеса „Как завърши денят“, написана специално за нашия театър.

Съвременната българска драма ще бъде представена още с пиесите: „Когато розите танцуват“ от Валери Петров, „Странната смърт на Иван Иванов“ от Анжел Вагенщайн и с детската пиеса „Кандидат за луната“ от Асен Босев. Тези пет български пиеси заемат

половината от репертоара на театъра, което говори за едно хубаво отношение към съвременната българска драма. В останалата половина на репертоара влизат: чешката пиеса „Такава любов“ от Павел Кохоут, съветските пиеси: „Четвъртият“ от К. Симонов, и „Битка по пътя“ от Галина Николаева; американската пиеса „Орфей слиза в ада“ от Уилям Тенеси и класическата трагедия „Макбет“ от Шекспир.

С този репертоар от десет пиеси, където е търсено тематично и жанрово разнообразие, театърът смята, че ще отговори както на изискванията на времето, така и на вкуса на публиката. В тази насока има и нещо друго положително, че новият репертоар е на значително по-високо идейно и художествено ниво в сравнение с репертоара през изтеклия сезон. Но съставянето на репертоара е само начален етап в работата на театъра. Неговото най-пълноценно и успешно реализиране на сцената е следващият етап с който именно са свързани творческите търсения, съмнения и възнения на целия театрален колектив. Ето защо с особено външение и чувство за отговорност пред публиката откриваме завесата на първата постановка — първа среща с публиката през настоящия сезон.

На добър час.

Я. Милев

Корица от худ. Стоян Венев

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

Това име може да послужи като кръстопът, като условен знак за разминаването на две течения в нашата белегристика, така строго очертани в литературата ни от преди 30 години. Караславов е новото име (тук става въпрос за мащабността на имената), което излезе от идилията и се превърна в символ на здравото, трезво начало на новото изкуство. Той е новатор в истинския смисъл на

Г Л А С Н

драма в четири акта
от Георги Марков

лица:

ЖЕКО ЖАНКОВ
ЖЕКОВИЦА
ЖЕЛЯЗКО ЖАНКОВ
ЛАТИНКА
СТЕФАН ЖАНКОВ
СТАВРЕВИЦА
ТОНЧО
КАКА ПИНА
ВЪЛКО МИТЪООЛОВ
ГРОЗДАН МИТЪООЛОВ
ГРОЗДАНИЦА

ГРОЗЧО
КМЕТА
ЮРУКА

актьори:

Ламбо Порязов
Светла Балбузанова
Ангел Геров
Лора Кремен
Колю Мичев
Димитрина Савова
Емил Греков
Мила Донева
Симеон Ганев
Васил Антов
Цветана Николова
лауреат на Дим. награда
Владко Недялков
Александър Бечев
Минчо Николов

РЕЖИСЬОР: СТАНЧО СТАНЧЕВ

Пом. режисьор:
Мария Георгиева
Зав. худ. осветление:
Г. Хараламбиев

Зав. пост. част — П. Панайотов
Зав. шивашки ателиета:
мъжко — К. Пенков
дамско — К. Димитрова

АРОДЕН

ири действия

Караславов

лица:

ПЪРВИ РАБОТНИК
ВТОРИ РАБОТНИК
ТРЕТИ РАБОТНИК
ПЪРВИ СЕЛЯНИН
ВТОРИ СЕЛЯНИН
ТРЕТИ СЛЯНИН
ЧЕТВЪРТИ СЕЛЯНИН
ПЪРВА ЖЕНА
ВТОРА ЖЕНА
ТРЕТА ЖЕНА
ВЪЗРАСТЕН МЪЖ
УЧИТЕЛ
ПОП

актьори:

Евстати Стратев
Димитър Малчев
Петър Антонов
Никола Лилянов
Трайко Начев
Андрей Медникаров
Димитър Йорданов
Вихра Котова
Елена Рикова
Радка Василева
Атанас Балбузанов
Петър Александров
Минко Минков

ХУДОЖНИК: ЦАНКО ВОЙНОВ

Театърмайстор —
Дим. Найденов
Зав. дърв. ателие: П. Банов
Грим и фризури:
Здравка и Ст. Станоеви

Суфлър: Елена Костова
Художник — изпълнител:
Д. Гилев
Тапицер: Йордан Великов

думата, който реагира остро на наивитета в литературната традиция, на нейната неорганична пасивност и изтръгна онези живителни сокове, които тогава грешно тлееха във въздуха и пръстта на попуканата българска земя. Той се изтръгна от оня обеднял романтизъм, изпълнен с умилителни и сантиментални звуци, за да закрачи направо през синурите, през нищетата, през мъката. Караславов дойде от Тракия, от кирпичените къщи, от средите на разбунтуваните селяни и заговори с гласа на едно ново битие, което в литературата се тълкуваше като „опасно“. Но неговия талант беше достатъчно силен, за да изнесе една истина. Никой не му оспори това. Литературата търсеше своя войник, който да я защити и освободи от оковите на трагичния снобизъм. От пустотата и фалша.

Караславов отури своя свят, своето въодушевено начало чрез страниците на две малки книжки — „Уличници“ (1926), „Кавалът плаче“, (1927),.. разкази. После последваха и други разкази. После дойде и репортажния роман „Споржиров“ ...

Златю Бояджиев — портрет на Г. Караславов

Една поредица от заглавия, които смутиха хоризонта на белетристиката и откриха внезапно нейния негативен образ. Караславов непрекъснато доказва, отстранява и критикува бездушието и летаргията в литературата. Той изнася новите идеи на времето. Един от романите си нарича „Селкор“. Известно време се придържа към репортажната форма, към прякото изнасяне на фактите. И всичко това съобразено с голямата революция в сърцето на новия българин. Комунистическата правда става стимул в неговото творчество.

Постепенно достига и до своята зрялост. И тя се определя от две големи и силни книги — „Татул“ и „Снаха“. Един нов и съдържателен реализъм. Критика на остарелите нрави, освежителен вятър от идеи и мисли. Няма го вече възклицанието от примитивната древност на българския бит — има противоречия, има борба, има смели идеи. . .

Караславов доказва чрез своето творчество и възтържествуването на тези идеи. Те вече съществуват като обособена истина. Но той не спира до тук, той има още много да доказва. Животът е неизчерпаем. големите промени в неговия живот са съпроводени от нови проблеми — сега към тях той трябва да съсредоточи своето внимание: да си припомни

горчивия спомен от миналото и да насочи своя неувяхващ талант във великата борба за преобразяването на живота. В тази борба той се включи с нова поредица от книги — „Обикновени хора“, „Танго“, „Камък в блалото“, „Глас народен“. . . Проследявайки възходящата линия на неговия труден творчески живот, сега ние спокойно можем да кажем, че Георги Караславов е един от писателите ни с най-оформен литературен профил!

Ив. Свежин

Здравко Касъов

ЗАВРЪЩАНЕ

Духат, духат от юг ветрове —
непокорни и волни, и весели. . .
Мое родно и старо поле,
кой ми толкова радост донесе? . . .
Аз се връщам отново при теб
с неувяхнали, радостни спомени
за щастливото босо дете
сред стърнищата с писана стомна.
Духат, духат от юг ветрове
като топла и свидна утеха;
сякаш птици размахват криле
и се връщат под родните стрехи.

* * *

Къде сте, нощи сребролунни,
и ти, мой чист момчешки смях!...
Аз плаках в залеза на юни
по туй, което нявга бях.
Аз плаках. Старите черници
протягаха над мен ръце.
Момински смолести ресници
не сгряха моето сърце.
Не ме упиваха брезите
с декоративният си вид
и не попиваха сълзите
в студеният и сив гранит.
Заклучена земята спеше
под тротуари и паваж
и чужд на чувството ми беше
нагизденият ѝ пейзаж.
Да! — Имах здания и хора,
небе — неони и звезди...
Но нямах теб, поле просторно
с димящи рохкави бразди...
Къде сте, нощи сребролунни
и ти, мой чист момчешки смях!...
Аз търсих в залеза на юни
това, което нявга бях.

Стихотворения

Рисунка от худ. Мл. Младенов

